

delfer gjorde sig gjældende, men forøvrigt var jo Kessels en anerkjendt dygtig Kunstner i sit Fag; den mindre Understøttelse af 400 Rbd. vedblev at betales til Etablisementet her, men det maa jo for det Førfte anerkjendes, at Chronometerfabrikationen siden den Tid har udviklet sig, er bleven meget mere almindelig og drives mere fabriksmæssig, saaledes at det dog ogsaa her synes at maatte gjøre sig gjældende, at den Understøttelse, der er berettiget, saalænge der er Tale om at fremhjælpe en begyndende Virksomhed, engang i Tiden finder sit Ophør. Dernæst forandrede Prisen paa Chronometrene sig ogsaa meget betydeligt, og der opstod den Mening i Sæetaten, at Etablisementets Priser vare for høie, og at man kunde faae ligesaa gode Uhre andetstedsfra for billigere Priser; saaledes ophørte Etablisementet at være Leverandør for Sæetaten, og navnlig har det siden 1845, da Sæetaten havde erklæret, ikke for Fremtiden at kunne betale Chronometrene med en høiere Priis end 200 Specier, ikke tilbudt Sæetaten noget Chronometer. Da Sagen var under Forhandling og var gaaen til Indenrigsministeriet, vedfulgte der Andragendet fra Etablisementet en Mængde Befalinger fra meget hæderlige Mænd og Autoriteter, men der var dog imellem disse Mænd Adskillige, der aldeles ikke kunde ansees for egentlige Mænd af Faget, og Andre, som dog mere vare Dilettanter i Faget, og den største Autoritet, der havde afgivet Erklæring, nemlig Videnskabernes Selskabs mathematiske Classe, kunde dog ikke ganske ved dens Medlemmers Kjendskab til Chronometre og Anledning til at bruge dem ansees for at opveie to andre Autoriteter, der optraadte imod Andragendet; den ene af disse var Marineministeriet. Man forespurgte naturligviis, om det var i Sæetatens Interesse, at dette Etablisement beholdt en offentlig Understøttelse; Marineministeriet erklærede, støttende sig paa en indhentet Betænkning fra Inspectøren over

Sæetatens Chronometre, at fra Sæetatens Side var der intet Duffe i denne Henseende. Dernæst har min Collega, Indenrigsministeren, indhentet Erklæring fra en anden Side, fra en Side, hvor jeg troer, at enhver Formodning om nogen Antipathi eller Ugunst maa falde bort; Indenrigsministeren lod nemlig Forening for Søfartens Fremme, der jo er en privat Forening, spørge, om den antog, at det i den private Søfarts Interesse var magtpaaliggende, at dette Institut vedblev at have offentlig Understøttelse, men heller ikke denne Forening udtalte sig derfor. Under saadanne Omstændigheder troede Indenrigsministeren ligesaa lidt som jeg, af de begrændsede Midler, der havde, at kunne tilstaae en Forlængelse af denne Understøttelse, skjøndt det ikke paa nogen Maade var Nogen af os hjærkomment at tilbagebringe en Understøttelse, hvorpaa maaskee var regnet som vedvarende; jeg veed ikke, om min Collega har maattet gjøre det i noget andet Tilfælde, men jeg har flere Gange maattet udtale, at flige Forhaabninger, der ikke havde nogen tilstrækkelig Netsgrund, nu ikke længere kunde være gyldige. Det er det samme Forhold, der har fundet Sted ved den her omtalte Gjenstand, og det er de af mig fremsatte Grunde, paa Grund af hvilke begge Ministerier have troet, ikke at kunne gaae ind paa Andragendet, og jeg troer, at de fremkomne Dplysninger om Omfanget af den Understøttelse, der er bleven givet, og om de Betingelser, der vare knyttede dertil, samt, hvad der er meddeelt fra andre Sider end fra deres, der have anbefalet Andragendet, noget vil svække Thingets Interesse for det fremkomne Andragende, og for at det skulde henvises og anbefales til Cultusministeriets Forsorg.

Rettelse.

Nr. 425 Sp. 6775 L. 18 f. n. staaer „7de og 8de Bataillie“ læs: „7de og 8de Bataillon“.